

[Nyhede Andersen.]

EF-lande. Frankrig synes at have løst problemet med størst klarhed og fasthed, medens andre lande undertiden har haft svært ved at nå frem til et nationalt standpunkt så hurtigt og med en sådan klarhed, at det pågældende land har kunnet tale med én røst og dermed skaffe sig den maksimale indflydelse på beslutningsprocessen inden for EF.

Derfor er det vigtigt, at ressortfordeling og sagsbehandling både herhjemme og i missionen i Bruxelles trækkes klart op, før dansk medlemskab er en realitet. Ikke mindst for et lille land er den indflydelse, vi kan få på beslutningerne i EF, i høj grad et spørgsmål om at gøre vort eget standpunkt klart så tidligt som muligt under en sags forberedelse og fastholde dette standpunkt uden hensyn til, at der næsten altid vil være nogen herhjemme, som vil være uenig i standpunktet. Det vil næsten altid være et kompromis mellem forskellige interesser herhjemme. Hvis sådanne afvigelser kommer til at skinne tydeligt igennem under sagens behandling også i EF, svækkes det danske standpunkt, det mister slagkraft og indflydelse. Jeg vil gerne spørge, om ministeren har kommentarer til dette spørgsmål på nuværende tidspunkt. Hvis det ikke er tilfældet, kan vi måske vende tilbage til det under udvalgsbehandlingen.

Det siges i den sidste paragraf i lovforslaget, at loven ikke gælder for Færøerne, og det hænger jo sammen med den særlige ordning, der er opnået under forhandlingerne, hvorefter dansk medlemskab af EF ikke omfatter Færøerne, medmindre den danske regering inden udgangen af 1975 afgiver en erklæring herom, en erklæring, der vil være baseret på det færøske hjemmestyres beslutning. Jeg vil gerne udtrykke håbet om, at den udsættelse i 3 år, som Færøerne hermed har opnået, vil ende med en beslutning om medlemskab. Jeg er overbevist om, at det vil tjene Færøernes interesser bedst, og at vi i Danmark meget gerne ser dette.

Den særlige ordning, som er opnået med hensyn til Færøernes beslutning, afspejler sig også i det andet lovforslag, som er til behandling i dag, lovforslaget om folkeafstemning. Det hedder her, at folkeafstemning ikke holdes på Færøerne. Træffes der

senere en færøsk beslutning om medlemskab, skal denne beslutning dog gennemføres ved vedtagelse af en lov herom efter reglerne i grundlovens § 20, og dertil kommer, at det færøske landsstyre har besluttet, at der i en sådan situation skal holdes en særlig folkeafstemning på Færøerne.

Hvad Grønland angår, kan jeg kort sige, at jeg er enig i de betragtninger, som hr. Stetter fremførte for lidt siden.

Statsministeren har fastsat datoen for folkeafstemningen til den 2. oktober. Vi havde i venstre gerne set, at afstemningen havde fundet sted allerede i juni. Det ville have været en stor fordel for erhvervslivet, som lider meget under den langvarige usikkerhed om den endelige beslutning. Det ville også give bedre vilkår for behandlingen af nogle af følgelovene her i tinget, og det ville give bedre vilkår for tilrettelæggelsen af den økonomiske politik i tide.

Med en noget bedre tilrettelæggelse af lovgivningsarbejdet end den, vi har set, kunne en afstemning meget vel være gennemført i juni måned. I hvert fald er det vor mening i venstre, at afstemningen burde finde sted før eller senest samtidig med den norske. Som tidsplanen nu er lagt, hvor den danske afstemning finder sted ugedagen efter den norske, kan de sidste dage før vores afstemning meget vel blive præget helt urimeligt af et norsk resultat, som i sig selv kan vise sig at være ganske svært at fortolke rigtigt i betragtning af afstemningens vejledende karakter, og et resultat, som under alle omstændigheder vil bero på helt specielle norske forhold. Jeg finder, det er beklageligt, at interne forhold i socialdemokratiet har ført til denne beslutning, men vi erkender selvsagt, at det tilkommer statsministeren at fastsætte datoen; dermed påtager han sig imidlertid også ansvaret for de følger, det måtte få.

Jeg vil gerne sige, at venstre med tilfredshed har bemærket sig regeringens udtalelse, at den uanset udfaldet af den norske afstemning vil anbefale de danske vælgere at stemme ja. For mig var det ikke overraskende, at regeringen tog den holdning. Det synes mig at være klart, at regeringen simpelt hen umuligt kunne indtage noget andet standpunkt, efter at den har underskrevet traktaten i Bruxelles den 22. januar i år.